

Тамъ наблизу си плувала кротко бѣла рибка съ златочервени перки. Спрѣла се тя срѣшу жаба—кекерица и си дума:

— Защо ли се надува толкова нашата зелена посестрима? Защо ли не почива кротко, а се криви като луда?

По едно врѣме жабата се обърна къмъ рѣ-

ката и забѣлѣза бѣлата рибка, която я гледаше съ опулени очи какъ се надува да крѣпка.

— Защо ме гледашъ, съжителко, тъй завистливо. Нима искашъ да живѣя като нѣма въ хладнитѣ води на тая хубава рѣка. Виждашъ, че азъ цѣня пѣнието и съмъ научила разни пѣснички, а ти не знаешъ нито една пѣсенъ и ще си останешъ нѣма до смъртъ. Бѣлата рибка изслушала самохвалката и казала: